

„Тукъ май не ще си толкова спокоенъ, защото може нѣкой да намине, та знаешъ

коня и му извикала: „Ха, тегли, сивчо, тегли сега добръ!“ Конятъ изведнѣжъ рипналъ и повлѣкълъ слѣдъ себе си лѣва. Лѣвѣтъ страшно изревалъ, та всичкитѣ птички изъ гората се изпоплашили и изпокрили, но конятъ, безъ да обръща внимание на неговия ревъ, го влѣкълъ, влѣкълъ, до като го завлѣкълъ, най-сетѣ, до къщата на стопанина си. Щомъ стопанинѣтъ съгледалъ двѣтъ

ли какво сѣмъ намислила? Ще привѣржа коня къмъ тебе съ опашката му, а ти ще го довлѣчешъ до легловището си и тамъ на мира ще се наладяшъ. Нали бива тъй?“ На лѣва се понравилъ тоя съвѣтъ: той заста-налъ до коня, и, за да може лисицата да го привѣрже по-добръ, стоялъ и не мърдналъ. А лисицата била страш-на хитрица — съ опаш-ката на коня тя му омотала и вързала добръ единъ до другъ и двата задни крака, вър-зала и стегнала въз-литѣ тъй яко, че никой да не може да ги развърже. Послѣ, ударила по гърба

животни, досѣтилъ се и рекълъ на коня: „Ти ще останешъ сега при мене и ще ти

бжде добръ.“ — И нанстина, той кърмилъ коня, както трѣбва, до като билъ живъ.

Нашитѣ картини.

(Разясненията сѣ само за възрастнитѣ).

Картини въ текста:

Зименъ пейзажъ. (Стр. 51). Картина отъ К. Малкинъ, нѣмски художникъ, който рисува прѣимуществено природни картини.

Зима. Снѣгъ покрилъ полето, дърветъ та и къщитѣ. Облази тъмни и гъсти се надвесили надъ хоризонта. Животътъ като че ли е угасналъ наврѣдъ. Тукъ-тамъ само се забѣлѣзватъ стада черни гарвани. Само тѣ даватъ да се разбере, че природата не е заспала съвсѣмъ. Тѣга навѣва на сѣрдцето подобна картина, но не трѣбва да се забравя, че и зимата си има своитѣ прѣлести. Веселитѣ седѣлки прѣзъ дългитѣ зимни нощи, около домашното огнище, между близки роднини — немогатъ да се замѣнятъ съ нищо. Вънъ животътъ е прѣстаналъ, но въ къщата, въ топлинѣта стан той